

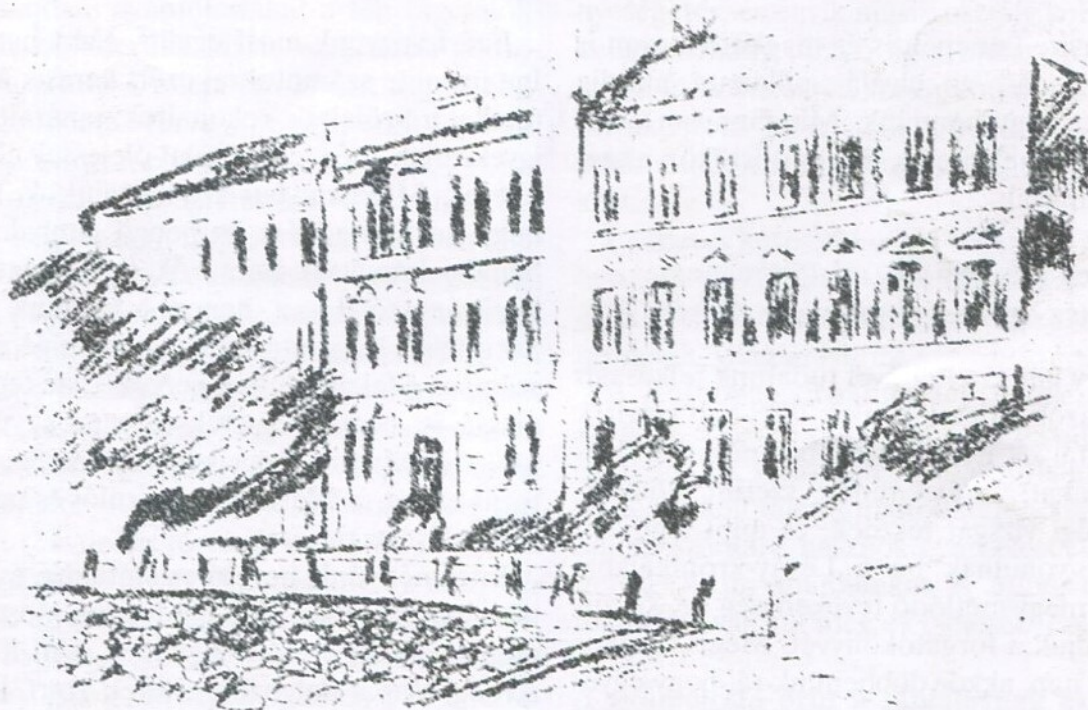
MISKOLCI

REF

LEKTOR

A LÉVAY JÓZSEF
REFORMÁTUS
GIMNÁZIUM ÉS
DIÁKOTTHON
DIÁKLAPJA

ÚTRAVALÓ

Ünnepi szám 2004

„Lehet, hogy gyenge néha még a hangunk,
Lehet, hogy léptünk még bizonytalan,
De indulunk, a szépet s jót akarjuk,
S érezzük, hogy hitünknek szárnya van.”

(Juhász Gyula)

ÚTRAVALÓ

BALLAGÁSI ÜNNEPI BESZÉD
(néhány gondolattal bővített változat)

Ábrám Tibor, igazgató
Kossuth utcai református templom
2004. május 8.

Kedves Ballagó Diákjaink! Kedves Szülők, Nagyszülők, Rokonok!
Kedves Osztályfőnök Kollégák!
Kedves Tanártársak és Munkatársak!
Tisztelt Vendégeink!

Bármennyire ünnepélyes és megható legyen is egy búcsúzkodás, az elválás pillanata mindig hiányérzetet hagy bennünk. Mindannyian érezzük ezt, erről énekeltek ti is csütörtökön a szerenád alkalmával:

**„Kell még egy szó, mielőtt mennél,
Kell még egy ölelés, ami végig elkísér...”**

Négy vagy hat év elteltével tudatunk felkészült arra, hogy azok a fiatalok, akik 1998-ban kezdték meg hatosztályos, és akik 2000-ben négyosztályos tanulmányaikat, az élet rendje szerint elballagnak, érettségi vizsgát tesznek, és mint legifjabb öregdiákok vonulnak be a Lévy-krónikájába. Évről évre megisméltendő tevékenység ez, készülünk rá, tudjuk a forgatókönyvét. Mégis, amikor elérkezik a nap, akkor döbbenünk rá, hogy egyedi és megismételhetetlen ez az alkalom, mert személy szerint Rólatok van szó. Ilyenkor bármennyit is voltunk veletek, bármennyi szó is hangzott el a tanórákon, az iskola falain belül és kívül, igyekezve formálni bontakozó személyiségeteket és egyéniségeteket, most mégis hiányérzet támad bennünk, és úgy érezzük:

**Kell még egy szó, mielőtt elmennétek,
Kell még egy ölelés, ami végig elkísér benneteket...**

Ezért vagyunk most együtt, ezért hangzott az Ige üzenete számotokra, ezért keresik a tekinteteket a Szüleitek, rokonaitok, tanáraitok, ezért igyekeznek még egy szóval-öleléssel elbúcsúzni tőletek. Mindannyian azt kívánjuk és kívántuk, hogy ne „zengő érc és pengő cimbalom” üres hangjai irányítsák búcsúzókat és búcsúztatókat ünnepi megszólalásait, hanem a köztünk jelenlévő Szentlélek sugallata emelje ünnepivé mindenki számára e felejthetetlen percek, de tegye családiassá is, hogy érezzétek még az együttléteket utolsó alkalmainak egyikén a közösségi összetartozás erejét, a felétek áradó szülői és tanári gondoskodást, szeretetet.

Intézményünk nevelőtestületének és munkatársainak nevében én is ezt teszem most meg, hiszen az elmúlt években egy több mint 100 fős közösség, csapat dolgozott értetek azért, hogy elvigyetek valamit magatokkal a tudományokból, az Isten szeretetéből, a hitbeli dolgokból útravalóul a nagybetűs ÉLET-be.

Egy beszédes képet szeretnék számotokra megrajzolni, és néhány gondolatot ennek kapcsán veletek megosztani az utolsó szó és ölelés jogán.

Néhány nappal ezelőtt, egy verőfényes reggelen vonattal utaztam Budapestre. Hatvan környéken egy friss telepítésű gyümölcsös lenyűgöző látványa ragadott meg. A sínektől nem messze

száz meg száz fiatal, virágzó gyümölcsfa kis fehér koronája sziporkázott a reggeli napfényben, mint megannyi gyémánt. A vonat közben tovasuhant, és én ott maradtam ezzel a képpel az emlékezetemben. Nincs szebb látvány -mondhatják sokan-, mint egy tavasszal virágzó gyümölcsfa. De a látvány mögött mennyi üzenet van! Hiszen -ha jól meggondoljuk- Ti is ilyen tavasszal virágzó gyümölcsfákhoz vagytok hasonlatosak!

Keressük meg ennek a képnek az üzenetét és a veletek való közös vonását!

Ezt a gyümölcsöst gondos kezek ültették...

Néhány évvel ezelőtt valaki elhatározta, hogy arra a területre gyümölcsöst telepít. Gondosan előkészítette a terepet, bekerítette, hogy megvédje a majdani gyümölcsfákat a téli rágszálóktól. Aztán szakszerűen kiásta az ültetési gödröket, kiválasztotta a telepíteni kívánt fajtát, elültette és gondozta. Terve volt vele, amit lépésről lépésre valósított meg.

Tudnotok kell, hogy Istennek is terve van az éleetekkel, még ha nem is látjátok ezt teljesen világosan. Oda plántáltattatok édesanyátok szíve alá, Ő táplált benneteket, növekedtetek, megszülettek, és igaz milyen gyorsan eltelt ez az első 18 év?

És ennek ellenére még mindig nem vagytok teljesen felkészülve arra, hogy a társadalomba kiplántáltassatok. Igaz, hogy milyen különös ez az ember-csemete állapot? Milyen hosszú ideig tart és milyen sok dolog történik ez alatt? A család biztonságában eltöltött első néhány év után bekerültetek az első ember-csemete nevelő kertbe, az óvodába. Majd következett az első átültetés: az általános iskola, és kinek 6, kinek 8 év elteltével átplántáltattatok a Lévay közösségébe.

Ne féljünk visszametszeni a vadhajtásokat és a rossz helyen növő ágakat...

Gyermekkoromban hosszú ideig nem értettem meg a metszés lényegét. Tudtam azt, hogy a gyümölcsfa ültetésnek az a célja, hogy mielőbb megnőjön és gyümölcsöt teremjen. Ezt sehogy sem tudtam összeegyeztetni azzal, hogy minden tavasszal a legszebb, a legerőteljesebb hajtásokat levágják. Fájt a szívem értük. Aztán amikor meg-

értettem, hogy először van a koronaalakító metszés, majd a termőre metszés, és melyiknek mi a célja, akkor megnyugodtam. Megértettem azt, hogy akkor fog igazán jól teremni egy fa, akkor lesz hosszú életű, ha szabályos, szellős koronája van. Ehhez pedig az erős vadhajtásokat és a nem jó helyen növő ágakat évről évre következetesen vissza kell vágni, le kell metszeni.

Veletek is ez történt, kedves Tanulók! Szüleitök és tanáraitok az elmúlt évek alatt igyekeztek vadhajtásaitokat visszanyesegetni, formálni értékrend-koronátokat. Bocsássatok meg nekünk, ha néha úgy éreztétek, hogy egyik-másik vadhajtásokat túl rövidre vágtuk, vagy úgy tűnt, hogy nem is vadhajtás az, amit tanáraitok nyesegettek. Bocsássatok meg, hogy néha fájdalmas volt a nyesegetés, és egyik másik osztály koronájából ki kellett néhány tanuló ágát metszeni. Mindig az egész fa, a közösség szempontjait és jövőjét tartottuk szem előtt, jöllehet felelősséggel tartozunk minden ágért és egyenként mindannyiunktól.

Lassan a koronaalakítás időszaka az éleetekben véget ér. Az utolsó metszést az érettségi vizsga jelenti. Kialakult érdeklődési körötök, értékrendetek, világlátásotok.

A koronaalakító metszés befejezésének viszont az a következménye, hogy **termőre kell fordulnotok**. A választott hivatásotokban kamatoztatnotok kell táalentumaitokat, a nemzet, a társadalom számára hasznos gyümölcsöt kell teremnetek. A mi munkánkat is minősíti az, hogy mennyire valósul meg ez éleetekben.

A gyümölcsfa örül a táplálásnak és gondozásnak...

A táplálás, gondoskodás azon közösségek feladata, amelyek felelősséget vállaltak értetek, már születésetek óta. Szüleitök odaadó gondoskodását és szeretetét köszönjétek meg és emlékeztek meg erről!

Tanáraitok gondoskodása kissé más jellegű volt, de ez egészíti ki, teszi teljessé a szülői gondoskodást. Olyan ez, mint amiről Pál apostol beszél: „Én plántáltam, Apollós öntözte...” Mindenki megvan a maga feladata ebben a tevé-

kenységben. Akarjuk a saját feladatunkat végezni, és ne akarjuk a mások feladatát átvállalni! Van, akinek a plántálás feladata jut, van, akinek az öntözés. Egyformán fontosak ezek, és mit sem ér egyik a másik nélkül.

De mi a szerepetek nektek ebben a gondoskodási folyamatban? - kérdezhetnétek. Az, hogy elfogadjátok a gondoskodást és táplálást, miközben egy csoda zajlik le bennetek, egy csoda részei lesztek: **a növekedés csodájáé.**

A növekedés csodája....

Az előbb idézett Ige így folytatódik. „Én plántáltam, Apollós öntözte, **de a növekedést a mindenható Isten adja.**” Olyan csodának lehetünk a részesei, amely rajtatok, bennetek játszódott le.

Szüleitek büszkén tekintenek rátok, sok esetben szép nagyra nőtt gyermekeikre. A **testi növekedés** az, amely a leginkább mérhetően látszik meg rajtatok. Kis gyermekeként jöttetek a Lévyba, és most üde, szép fiatalokként búcsúznak el tőletek.

Az **értelmi növekedés** már korántsem mérhető ennyire egzakt módon, a hosszúság mérésére alkalmas eszközzel. De az évek során a tanulmányi eredményeitek, versenyeredményeitek árulkodtak arról, hogy az Istentől kapott értelmi talentumaitokkal hogyan sáfárgodtatok. Kiderült, ki az, aki a kapott öt mellé szorgalommal, kitartással újabb ötöt szerzett, és ki az, aki igyekezett elásni a kapott egy talentumát, és észrevétlenül túljutni a gimnáziumi lét viszonyosságain. Büszkék vagyunk azokra, akik megértették felelősségüket ezen a téren és akár iskolai tanulmányaikkal, akár tanulmányi és egyéb versenyeredményeikkel intézményünk hírnevét is öregbítették.

És végezetül a harmadik növekedési terület: a **lelki növekedés** nyomon követése. Ez a leginkább megfoghatatlan és emberi eszközökkel legkevésbé mérhető. Bár lehetnek, és kell, hogy legyenek látható gyümölcsei, a mi feladatunk mégsem ezek számonkérése, hanem a példamutatás, a magvetés, a keresztyén értékrend szerinti élet kívánatosságára való rámutatás. Isten rajtunk keresztül is számtalan formában és alkalommal próbált megszólítani benneteket: a hittanórákon, a

szünetek beszélgetéseiben, a csendes napokon, ...

A mi feladatunk a hűség, a bizonyágtétel. Lehet, hogy sokszor a Jézus Krisztusról szóló ismeret elfedte a Jézus Krisztussal való személyes élmény lehetőségét, az alkalmak kötelező volta a felszabadult érdeklődést, kíváncsiságot, és az éhséget Isten dolgai iránt. Bocsássatok meg ezért, de engedjétek hinnünk azt, hogy a szívetekbe plántált értékrendcsíra mindenkinél valamikor szárba szökken, és gyümölcsöt terem!

Vágyjatok a gyülekezeti közösségre, és főiskolai-egyetemi éveitek alatt is keressétek ezeket a lehetőségeket!

A virágzás - a termés reménysége...

A plántálás, metszegetés és táplálás eredményeként egyszer csak megjelennek az első virágok, eljön a virágzás időszaka. A virágzás a reménységet és a bizakodást jelenti, de ugyanakkor a háládatosság időszaka is. A virágzásban már ott van a termés, a gyümölcs reménysége. Ti most ebben az időszakban vagytok: az ifjúkor, a virágzás reményteljes időszakában. De a virágzástól a gyümölcstermésig még nagyon sok veszély leselkedik rátok. Most még valamennyiötök élete sok-sok reménységet és lehetőséget hordoz. Nagymértékben rajtatok múlik az, hogy ezek hogyan válnak valósággá életetekben.

A rátok is leselkedő veszélyek...

A bennünket körülvevő világ sokszor nagyhangú erőszakossággal, megtévesztő talmi értékekkel ostromolja tudatunkat, hirdeti az értékek relativizálódását, és fennhangon hirdetik a választás szabadságát. Azt, hogy minden szabad számotokra, vessétek bele magatokat az életbe. Csupán eligazítást nem adnak a jó és a rossz, a helyes és helytelen között. Rátok is leselkednek ezek a veszélyek. Álljatok ellen ezeknek! Őrizzétek meg tisztán magatokat, maradjon meg őszinte kíváncsiságotok, nyitottságotok az újra, jóra, szépre!

A végére egy aktuális témát hagyva...

Néhány napja csatlakozott hazánk az Európai Unióhoz. Hosszú ideig kísértett a gondolat, hogy

szóljak erről is nektek. Aztán engedtem a kísértésnek, mert szabad és kell is beszélünk erről és eligazítást is kell kapnunk annál is inkább, mert többségetek már felnőtt polgárai vagytok Magyarországnak és néhány év múlva aktívan is befolyásoljátok majd annak sorsát. A világban kemény farkastörvények uralkodnak. Az Európai Unióban egy ország helyzetét és megítélését a nemzeti tőke termelőképessége határozza meg.

Azt világosan látnunk kell, minden illúzió nélkül, hogy az elkövetkezendő évtized(ek)ben Magyarország a gazdasági tőke tekintetében korántsem lesz Európa meghatározó országa.

Akkor mi az, amiben jók tudunk lenni, mi teheti a nemzeti tőkénket prosperálóvá, ha nem a gazdasági tőke? Milyen jövőképek lehet nektek, akik 20 év múlva meghatározzátok Magyarországot, így Európa arculatát is?

Sokszor elfelejtjük azt, hogy a nemzeti tőkének két összetevője van. Ha az egyikben nem is lehetünk meghatározóak, a másikban viszont a magyar nemzet mindig is előjáró volt: ez pedig a társadalmi tőke. Ehhez sok minden tartozik: a társadalom képzettségi színvonala, egészségi állapota, kreativitása, erkölcsi állapota, értékrendje, kultúrája, munkamorálja, tehát mindaz, ami működtetheti a gazdasági tőkét tisztán és becsületesen. Ebben pedig a magyar nemzet élenjáró (élenjáró volt) a világon, hiszen lássátok meg, hogy a nagy világraszóló találmányok mögött sok esetben egy-egy magyar elme húzódik meg: a gyufától kezdődően a golyóstollon keresztül az atombombáig. Legyetek büszkék erre, és járuljatok hozzá a magyar nemzet társadalmi tőkéjéhez

keresztyén értékrenddel, közösségi tudattal, becsületes munkával, kitartással, kreativitással! Higgyük azt, hogy a nemzeti tőkénk ezen része legalább olyan fontos, ha nem fontosabb, mint a gazdasági tőke!

Kedves Ballagó Diákjaink!

Kedves 12. A-sok! 24-en maradtatok az osztályban, sok-sok értéket hordozó fiatal, akik -kevés kivétellel- nagyon céltudatosan készültetek a végső megmérettetésre.

Kedves 12. B-sek, akik 33-an nagyon jó hangulatú osztályá formálódtatok az évek során.

Kedves 12. C-sek! 35 tanuló nagyon jó közösséggé formálódott, és ráéreztetek arra, hogy milyen jó együtt tenni dolgokat.

Kedves 12. D-sek, akik 28-an színes egyéniségű fiatalok vagytok, akik példát mutattatok az egymás elfogadása, a befogadás és segítség tekintetében!

Kell még egy szó, mielőtt mennél...

Legyen ez a szó a hálaadásé és az értetek való imádkozásé! Azt kívánjuk, hogy „Legyen áldás az úton, amit ma kezdesz el...”, és legyen őrizőtök az, aki csendesen kíséri majd a lépteiteket, nem tolakszik, de ott van mellettetek, mögöttetek, és ha bennetek is lakozik, akkor meglátjátok azt, hogy előttetek is jár, utat mutat nektek. Hozzá lehet fordulni a nehézségek, kudarcok közepette. Legyetek biztosak benne, hogy megsegít benneteket!

KEDVES BALLAGÓ DIÁKOK!

Köszöntelek Titeket, mint a Lévy József Református Gimnázium és Diákotthon végzős diákjait. Ez most a ti napotok. Ismét eltelt egy év s most itt ültök; ki boldogan, mert már várja, hogy elszakadjon az iskola kötelezettségeitől, s elkezdje életének egy újabb szakaszát, ki szomorúan, hiszen sokan nehezen búcsúztok el attól a helytől, ahol 4 ill. 6 évet eltöltöttetek, mégis ben-

netek van a kíváncsiság, hogyan is alakul sorosotok.

Az iskolától való elszakadás nem kell, hogy végleges legyen, mert a gimnázium kapuja mindig nyitva áll előttetek, s ha néha visszalátogattok ide, éreztetek úgy, mintha hazajönnétek!

Az elválás legfájóbb pontja a barátoktól való búcsúzás, mivel ennyi év alatt sok mély barátság

szövődött köztetek, s lehet, hogy távol kerültök egymástól. Viszont elszakadni sohasem fogtok, mert a barátság ereje összetart titeket, s erőt ad ahhoz, hogy kitartsatok.

Az iskola ismét megváltozik, mint minden évben, amikor négy osztály elballag, hiszen mind egyéniségek vagytok és hozzáadtatok valamit a gimnázium életéhez - részt vettetek iskolai rendezvényeken, különböző versenyeken -, s ezek a dolgok hiányozni fognak. De a szívetek egy darabja akarva-akaratlanul itt fog maradni az iskolában, mert az emlékeket nem lehet elfelejteni, és visszahúznak majd ide. Ha néha visszagondoltok az itt eltöltött időre, csak a kellemes dolgok jussanak eszetekbe, a rossz percekből pedig tanuljatok, hogy ne kövessetek el a jövőben újabb hibát!

Talán ez az egyik legfontosabb állomása az életeteknek, hiszen most döntetek kell arról, hogyan alakítjátok a jövőtöket. Döntésetek az egész életetekre nagy hatással lesz, ezért fontos, hogy mindenki megtalálja a helyes és a számára legmegfelelőbb utat. Ez a változás mindnyájatokat érettebbé teszi, s felkészít arra, hogy egy kissé önállósuljatok, s elkezdjétek járni a saját utatokat. Senki sem ígérheti azt, hogy a következő szakasz könnyű lesz, de mindent el kell követnetek azért a célért, amit kitűztetek magatok elé. Bármilyen nehéz is lesz, mindig ki kell tartanotok, mert csak így lehettek sikeresek.

Reméljük, hogy ez a 4 ill. 6 év segítséget nyúj-

tott nektek abban, hogy az elkövetkező időkben megtaláljátok helyeteket a világban, s megvalósítsátok álmaitokat.

Végül egy Márai Sándor idézettel szeretnék búcsúzni. Arról szól, hogy minden nap tovább kell mennetek: „*S mert vándor vagy, minden nap tovább kell menned az úton, mely egyetlen célod, tehát lelked és a lelkedben elrejtett isteni tartalom megismerése felé vezet. Nem könnyű ez. Gondold csak meg, milyen sokfajta csábítás hívogat útközben, hogy megpihenj, félbeszakítsd utadat, mással törődjél! Pénz, érdemrendek, címek, rangok akadnak utadba: de mit kezdesz mindezzel, ha a figyelm, fáradság, idő, mely a világi elismerés ára, elvonja lelked legjobb erőit az isteni megismeréstől? Tovább kell menned, hiszen dolgod van. Körülbelül így szól hozzád az élet, minden nap minden pillanatban - megpihenni hív, szórakozni. De mikor nem ez a dolgod! Vándor vagy és minden nap tovább kell menned. Nem tudhatod, meddig élsz, s egyáltalán lesz-e időd, eljutni utad végcéljához, lelked és az isteni megismeréshez? Ezért menj minden nap tovább, sebes lábakkal és szegényen is. Mert vándor vagy.*”

Magam és diáktársaim nevében sikereiben gazdag jövőt kívánok mindnyájatoknak.

Isten áldjon Benneteket!

Az alsóbb évesek nevében búcsúzott: Zsipi Ildikó

II. A

„MINDENNEK RENDELT IDEJE VAN!”

Most a búcsúzásnak van itt az ideje. Kicsit furcsa, hogy most mi búcsúzunk, hiszen eddig éveken át mi voltunk azok, akik búcsúztattunk, és könnyebb is volt a búcsúztató szerepét betölteni.

Sajnos, ezzel a mai nappal életünk egyik legsebbebb szakasza lezárul. Mi már nem úgy kezdjük a nyarat, hogy szeptemberben újra találkozunk ugyanitt, ugyanezzel.

Az itt töltött 4 illetve 6 év alatt a Léway életünk részévé vált.

Múltunk, jelenünk, jövőnk egyik legfontosabb és legmeghatározóbb része, a középiskola szá-

munkra a Léway volt. Számptalan kötelék, közös program, rendezvény volt az, melyen mi mint lévaysok voltunk jelen. Kapcsolatok, barátságok, szerelmek ezer felé ágazó számai kötnek bennünket össze.

De a mi időnk lejárt, átadjuk a stafétabotot nektek, kedves alsóbb évesek. Ti vagytok az utódok, kiknek feladatuk a Léway hírnevét öregbíteni.

A búcsúzással együtt itt van az ideje annak is, hogy az útra, a jövőre készüljünk. Fontos, hogy mindnyájan észrevegyük azt, hogy kinek-kinek hol van a rendelt helye, a rendelt időben. Hol kell

a feladatot vállalnia, hol lesz az életének értelme, és hol lesz Istennek hasznos eszköze. Az emberi élet a Teremtés legbonyolultabb megnyilatkozási formája, melyben nagy rend van.

Máshol is rend van. A kezdetlegesebb és egyszerűbb létezés világában is, a kőzetek, mosómedvék, hullók és a bolygócsillagok természetében. Mindenben rend van, a dolgok eljutnak hozzánk akkor is, ha ujjunkat sem mozdítjuk, s rend van abban is, hogy időnként mozdítjuk ujjunkat vagy lelkünket, hogy a dolgok eljussanak hozzánk, mi eljussunk bizonyos helyzetekhez, emberekhez, gondolatokhoz, melyekhez személy szerint közünk van. Mindebben rend van.

Hiszem, hogy e rend mögött szándék is van. Ez a Gondviselés. A Gondviselés személyesen törődik velünk, büntet, vezet bennünket. Elrendezi dolgainkat, a mélybe taszít. Minden pillanatban ellenőriz és építi körülöttünk a világot. Mindnyájunkat felhasznál a világban. Aki ezt nem érzéke-li, annak idővel céltalanság lesz úrrá az életén.

Jó, hogy mi hallhattunk hétről-hétre erről a Gondviselésről. Így a kis pogácsával és aprópénzzel megtöltött látható tarisznyánk mellett ma-

gunkkal viszünk egy, a szívünkre helyezett tarisznyát is. Ebben őrizzük a láthatatlan, de a legfontosabb dolgokat. Az itt szerzett tudást, élményeket, tapasztalatokat, a HITET, a megtartó erőt. Azt a szeretetet, amellyel tanáraink nap mint nap értünk fáradoztak, hogy meggazdagodjunk tudásban és erkölcsben.

Hiszem, hogy mindnyájunknak gazdag lelki tarisznyája mérce lesz még évek múltával is a nehéz helyzetekben, döntések előtt, az élet útvesztőiben.

A fájó búcsú mellett öröm és hálaadás is van a szívünkben, hiszen „Mindedig megsegített bennünket az Úr!”

Hálás szívvel gondolunk Igazgató úr mindig bölcs tanításaira, tanáraink, lelkészeink tanító szándékára. Köszönjük szüleink, nagyszüleink gondoskodását, szeretetét, aggodását, melyeket eddigi életünk során kaptunk

Köszönjük a 4 és 6 év örömeit!

Köszönjük, hogy lévaysok lehettünk!

Jobbágy Éva
12.a

BÚCSÚ

„Alig hitted, hogy egyszer ez is eljöhét még...” Vártatok, mégis napok óta nem akarjátok, nem tudjátok felfogni, hogy megváltozik az életetek. Látszólag megszűnik a kötelező, reggeli óra csörgéshez, szülői intelmekhez és tanári elvárásokhoz igazított napirendetek. Ez a mai ünnep önállóvá válásotok szertartása. Elengedjük a kezeteiket, s elengeditek egymás kezét.

Hat év együtt nagy idő. Kiskamaszként, 12 évesen kerültetek egy helyre, most majdnem felnőttként váltok el egymástól. Életetek talán legfontosabb éveit töltöttétek együtt. Testvéri szeretettel éltétek mindennapjaitokat, nagy nevetésekkel, cinkos kacintásokkal, néha vitákkal, veszekedésekkel, majd jöttek a sírások és kibékülések, és a fontos, egymást erősítő, hosszú beszélgetések -- mindezek együtt érlelték ezt a közösséget. A gyermekből felnőtt lesz. A biztonságos mene-

dék, a többiek megértő, biztató jelenléte szűnik meg most. A bizonytalanság érzése az, ami most szomorúságot, szorongást kelt bennetek. De ha komolyan gondoljátok, ha igazi a fogadkozásoatok, csak átmeneti ez a szomorúság. Kívánom, maradjatok meg egymásnak később is, gyermekkori álmaitok, tisztaságotok, hitetek megőrzőiként. És van még valami, valaki, akinek a szeretete összeköt...

Hat év nagy idő. Megtanultatok felelősséggel gondolni saját magatokra és a körülöttetek élők-re. Sokat tanultatok, felkészülve, erős lélekkel indultok a hosszú útra. Féltelem, aggodalmaim szűnőben vannak, ha rátok nézek. Mindannyian meg fogjátok találni azt a helyet, ahol felismeritek Isten rendelése szerint feladatokat, és segítségére lehetnek másoknak, javítani tudtok szeretetekkel, hitetekkel ezen a világon. Most vagy-

tok a legszebbek, a legokosabbak, a legfényesebbek. Ez a fényesség belülről fakad. Világítsatok továbbra is. Szüksége van rá másoknak. Köszönetet mondtatok tanáraitoknak, hálával és szeretettel gondoltok szüleitekre. Dolgotok mostantól az, hogy amit kaptatok, adjátok tovább saját gyermekeiteknek, a tanítványaitoknak, adjátok tovább azt, amiről tudjátok, fontos és értékes.

Elengedem a kezedet, s elengeded a többiek kezét. De nem félek, mert lehet, hogy egyedül, de nem magányosan folytatod utadat. Mert az Úr továbbra is veled van minden nap, őriz és megsegít. És ...

... „ Szeretném, ha hűséges tudnál lenni ahhoz,
aki a legnagyobb szeretetét
engedte átszögezni egyszer
s csak térted tette !

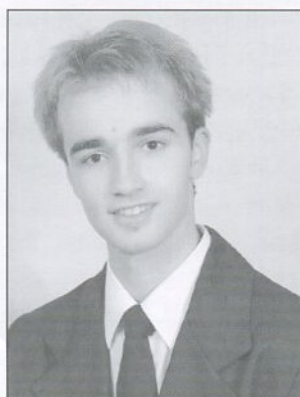
... Szeretném, ha a názáreti lábnyomaiba
illeszkedne életed.
Szeretném, ha elfogadnád Isten áldásait.
Szeretném, ha nevetve élnél.

Béke legyen veled !”

*Szűcsné Bottka Krisztina
osztályfőnök*

*Szűcsné Bottka Krisztina
osztályfőnök*

Andrassy Gabor

Bartha Abel

Bodnar Judit

12. A

Gor Agnes

Jobbagy Eva

Katona Rita

Marton Rozsa

Mihály Gábor

Nagy Orsolya

Nagy Zsófia

Pintér Tamara Petra

Purzsás Ivett

Simon Júlia

Osztályfőnök:

Szücsné Bottka Krisztina

Szádvári Gábor

Szebényi Gergő

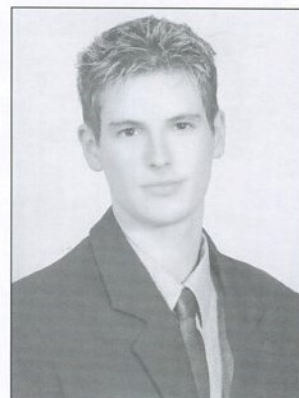
Széchenyi Judit

Szilágyi Diána

Tóth Tamás

Tuza Máté

Urbán Zsanett

Vanyó Pál

Vigh Norbert

Zádori Szabolcs

Zoványi Eszter

Zsebe Zoltán Tamás

ÚTRAVALÓ

A BÚCSÚZÓ 12.B OSZTÁLY TANULÓINAK TARISZNYÁJÁBA

Az útra készülőknek gondos kezek készítik az útravalót. Amikor elővesszük az utazás során, nemcsak elégedettséget érzünk, és erőt merítünk belőle, hanem valami melegség is átjárja lelkünket, érezve a szeretetet, a gondoskodást, ami elkísér bennünket rövidebb-hosszabb utunkon.

Az alma materben eltöltött hat év alatt ezt az útravalót gyűjtögették, amiből mindig vehettek egy darabot életetek során. Osztályfőnök és osztály, tanár és diák egymástól elválaszthatatlan. Ez a láthatatlan kötelék akkor is létezik, ha már búcsút mondtatok egymásnak.

Ellentétes érzések kavarnak bennem, hogy el kell engednem kezeteiket. Nehezen búcsúzom. Ugyanakkor örömmel tölt el, hogy továbbadha-

tom az üzenetet, amit én is kaptam, és ami elkísér mindig, mindenhol életem során.

„Örüljete az Úrban, mindenkor! Ismét mondom: örüljete.” (Fil. 4:4)

Azt kívánom Nektek, hogy ez az öröm hassa át életeteket! Találjátok meg és teljesítsetek ki hivatásotokat! Legyen örömteljes a családi életetek! Gazdagodjatok és gazdagítsatok másokat!

Az Isten kegyelme és végtelen szeretete mindenhol elkísér. A sokszor legyőzhetetlennek látszó úton is megkönnyíti a haladást.

Isten veletek, viszontlátásra!

Dr. Molnár Miklósné
osztályfőnök

Dr. Molnár Miklósné
osztályfőnök

Balogh Dávid

Banu Krisztina

Buda Zita

12. B

Bujdosó Imola

Bukulya Boglárka

Deres Zsófia Ida

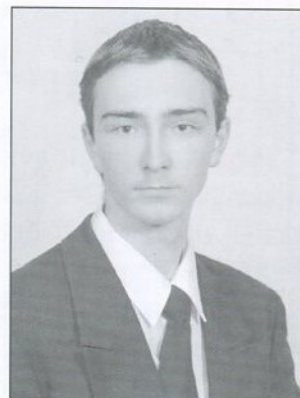
Gál Tímea

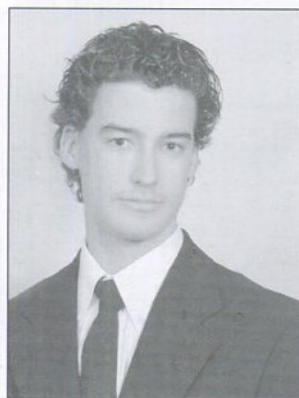
Jablonkai Judit

Jéney Csilla

Kecskés Zsolt

Kovács Tamás

Miklósi Ditta

Nagy Edina

Osztályfőnök:

Dr. Molnár Miklósné

Obbágy Gábor

Óvári Csilla

Pántya Ágnes

Radácsi Renáta

Ráski Gábor

Salap Viktória

Spisák Mihály

Szilágyi Nóra

Szathmári Ágnes

Szuhánszky Hanna

Szűcs Ádám

Tóth Csilla

Tóth Mónika

Tóth Zoltán

Trézi Barbara

Trízsi Zalán

Ujhelyi Petra

Vágási Imola

Vaszil Katalin

Zombor Barnabás

ÚTRAVALÓ A 12. C OSZTÁLYNAK

Sokat töprengtem azon, hogy a ballagásotok után mit is írjak még Nektek búcsúzóul: visszaemlékezés vagy útmutató legyen az, amit a papírra írok. Úgy gondolom, hogy mindkettőnek itt az ideje.

Emlékszem arra, hogy amikor megtudtam, hogy osztályfőnök leszek és elkezdtem olvasni a felvételi anyagaitokat, akkor mennyire meglepődtem, hogy milyen sokan vagytok és mennyi a lány köztetek. Úgy kellett még egy hatodik fiút szereznem, hogy legalább egy focicsapata legyen az osztálynak.

Első perctől fogva közösen építettük az osztályt. Tudtátok, hogy közös csónakban ülünk, és csak egy irányba evezhetünk. Mindenki felvette a ritmust és Ti lapátoltatok rendesen a kijelölt útvonalon, egyre magabiztosabbak, céltudatosak és sikerekben gazdagabbak lettetek, aminek az utolsó év eredményei a legszebb bizonyítékai. Gyakran úgy éreztétek, hogy eveznétek, de nem bírja a karotok: nem is volt ez fájdalommentes és ezt Ti sokszor megfogalmaztátok. („csak mindig bántani tetszik minket” - mondtátok)

Tudjátok egy kőfaragó is elővett egy nagy kőtömböt és hozzákezdett egy szép alkotás megformálásához. Mindennap egy kicsit ütötte, vágta és faragta a kőtömböt, hogy szebbé formálja művét. Egy napon a kőtömb is feljajdult: - Miért bántasz engem mindig! Fáj, ahogy ütsz és faragsz! Csak azért csinálom, hogy Te legyél a legértékesebb és számomra a legszebb a világon - válaszolta a kőfaragó. Ti is egy-egy ilyen kőtömbként kerültetek az osztályomba, - és mivel az első osztályom Ti voltatok, - azon voltam, hogy az évek során sokat formálódjatok, érzelmileg és tudásban gazdagodjatok. Első perctől fogva büszke lehettem rátok: szépen dolgoztatok, és együtt örülhettünk számtalan közös és egyéni sikernek.

Tudjátok „mindenki egyért, egy mindenkiért”

ez az elvem. Ti mindig összetartóak voltatok, úgy is, hogy mindenki megőrizte saját egyéniségét, és mindenki a színes személyiségét az osztály érdekeihez tudta igazítani. Mindig sokan voltatok, de ennek köszönhető, hogy most is sokan búcsúztok.

Megtanultátok, hogy: „mindig a szívetekre hallgassatok, és ne vonakodjatok követni a szavát, mert ez a tehetség melegágya”. Sose feledjétek az utolsó osztályfőnöki óra üzenetét: szeretet és jóság határozza meg az életeteket!

Mindannyian különböző tulajdonságokkal és tervekkel rendelkeztek, mindannyian felvételiztek és mindannyian majd egy új közösségbe kerültök, ahol újra bizonyítani kell. Az élet folyamatosan változik. A változás – mindenki tudja, hogy nem egyszerű. Gondoljatok arra, hogy egy úton haladtok és céljaitokat látjátok a messzi távolban. De mielőtt odaérnétek, felmerülhetnek problémák. Vannak nehéz helyzetek, kátyúk, terelőutak, sőt zsákutcák is. Ne engedjétek, hogy ezek megakadályozzák, hogy célba érjétek! Ez csak attól függ, hogy mennyire akartok célba érni, ugye?

A gimnáziumi diákévek véget értek: felnőttek! Gondoljatok tehát a holnapra, tervezzetek és készüljétek! De ne aggódjatok! Ne higgyétek, hogy az álmaitek elérhetetlenek! Mert tudjátok: A bölcsesség jóra neveli fiait

S aki keresi, azt mind fölemeli.

Aki szereti, az az életet szereti

Öröm tölti el, aki reggeltől keresi.

Aki birtokba veszi, azt nagyon becsülik

És megáldja az Úr bárhova visz az útja.

Molnár Csaba
osztályfőnök

Molnár Csaba

Bársony Erika

Aczél Georgina

Ágoston Márta

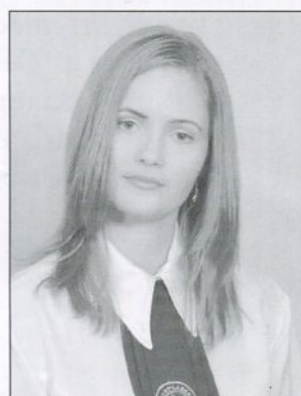

Bartha Csongor

Borbély Judit

12. C

Bíró Boglárka

*Bodnár Enikő
Mária*

Csáki Viktória

*Csoma Krisztián
Oszkár*

Dienes Zsanett

Dobos Katalin

Farkas Beáta

*Fodor Zsófia
Klára*

Osztályfőnök:

Molnár Csaba

Géczy Renáta

Gyói Zsombor

Herbály Szabina

Horváth Noémi

Iván Katalin

*Kurucz Mónika
Katalin*

Máté Krisztina

Molitor Ádám

Molnár Réka

Nagy Erika

Pecze Zsófia

Puskás Pálma

Seres Enikő

Sógor Zsuzsanna

Szabó Emese

*Szávó Lóránd
Levente*

Szentesy Melinda

Szilágyi Erzsébet

Szimándli Dóra

Szunyogh Anita

Tóth Tímea

Török András

ÚTRAVALÓ A 12. D OSZTÁLYOSOKNAK. DRÁGA TANÍTVÁNYAIM!

Egyik szemem sír, a másik nevet. Szomorú vagyok, mert az oly jól ismert arcok hamarosan tovaszállnak, de örülök is, hiszen utatokra indulok.

Saját magatok megvalósítása hatalmas cél. Bizom benne, hogy iskolátok, a Lévy és tanáraitok nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy megtaláljátok a helyes utat gyümölcsöző jövőtök felé. Most még biztosan úgy érzitek, hogy sok minden felesleges volt ebben a négy évben, de higgyétek el, egyszer mindennek hasznát fogjátok venni. Életeknek meghatározó időszakát töltöttük együtt. Egy serdülő fiatal élete nem könnyű. Hiszem, hogy segítségem, tanácsaim és útmutatásaim még hasznosnak bizonyulhatnak. Mit is kívánhatnék Nektek a jövőre? Először is sok-sok türelmet. A felvétellel megkezdődnek az élet harcai. Vívjatok minél több győztes csatát. Soha ne adjátok fel, hiszen az nem rátok vall.

„Szeretni az embert és küzdeni s hűn állni meg Isten s ember előtt” - írta Ady Endre.

Fontos, hogy megtaláljátok a lelki békéteket. Akkor tudunk igazán önmagunk lenni, ha szeretetben fogadjuk el környezetünket. „Búcsúznak és elmegyünk a mi időnk lejárt”, mondja az oly régi ballagási dal. Innen valóban búcsúztok, de a Ti időtök most kezdődik igazán, hiszen ezentúl saját magatoknak és a társadalomnak kell bizonyítanotok. Mi emlékezni fogunk rátok, Ti se felejtsetek el minket, s mindig emlékezzetek: Dicsőség az élő Istennek. Legyen ez mindig kapaszkodótok az élet útvesztőiben. Tőle, vele induljatok és hozzá térjete vissza. Ti ballagók most becsuktatok magatok mögött egy ajtót és kiléptetek élményekkel és ismeretekkel telve, de ismét tapasztalatok nélkül egy ismeretlen és talán túlságosan is tágas külső térbe, ahol reménység szerint sok-sok boldog látnivaló vár rátok.

„Maga az Úr megy előtted, Ő lesz Veled. Nem hagy el Téged, és nem marad el” - 5 Móz 31,8

Lassan elértek ahhoz a ponthoz, ahol már mindenki elvárja Tőletek a felelősségteljes döntéshozatalt, a lelkiismeretes munkát és az önállóságot. Nem kis elvárások. Tégy meg mindent azért,

hogy ne csalódj magadban. Életünknek talán legrosszabb érzése lehet ez, soha ne tapasztald meg. Ez az év még gyorsabban telt mint a többi. Továbbtanuláson való elmélkedés, diákigazgató-választás, félévi viaskodás, érettségire és felvételire való készülés. Ezek mind-mind részei voltak életeknek ebben az évben. A négy évből biztosan sok mindent magaddal viszel. Kívánom, hogy mindig csak a szépre emlékezz. „Nem ismerjük fel, vagy nem vesszük észre a fontos pillanatokot, egyszerűen csak éljük az életünket. Visszanézve tudjuk csak meg, melyek voltak életünk nagy pillanatai” - mondta Federico Fellini.

Végezetül a következő áldást helyezem szívetekre:

Áldott legyen a fény, mely rád világít és mely benned van. Az áldott napfény sugározzon be téged, és melegítse fel szívedet, míg úgy nem lobog, mint kandallók tüze. Így minden idegen melegedni jöhet hozzád és minden barátod is.

Sugározzék szemedből a fény, mint ablakba állított gyertya fénye, mely a viharban vándorlókat hívogatja.

Áldott legyen a rád hulló lágy eső. Hulljanak lelkedre a cseppek és csalogassák a virágokat, hogy illatukkal megteljék a levegő.

De áldott legyen a nagy vihar és rázza meg lelkedet, hogy fényesre és tisztára mossa, és sok kis tavacskát hagyjon hátra, amiben megcsillan az ég kékje és időnként egy csillag is.

Legyen áldott a föld, az egész földkerekség, hogy mindenütt kedvesen fogadjon, bármerre is vezessen utad.

Legyen puha a föld, mikor terhedtől fáradtan lepihensz és legyen könnyű, amikor majd kint fekszel alatta. Olyan könnyen terüljön el fölötted, hogy lelked kiröppenhessen felfelé és elérje útja végét az Istent.

Áldás, békesség!

Borosné Répási Rita
osztályfőnök

Borosné Répási Rita
osztályfőnök

Bajóczki Rita

Bártfai István

12. D

Béres Erika

Bortnyik Kornél

Czíkó Dénes

Csányi László Zsolt

Demeter Dána Lília

Dobai Beáta

Fehér Krisztián

Gáll Róbert

Hegedüs László

Hornyák Péter

Király Csaba

Kocsis Máté

Osztályfőnök:

Borosné Répási Rita

Kovács Krisztián

Krokavec Judit

Magyar Judit

Mida Róbert

Nagy Ingrid

Nagy Péter

Nyistyák Zsuzsanna

Orosz Dénes

Plaveczi Lilla

Posgai Imre

Szabó Zoltán

Szilágyi Tünde

Szobonya Ildikó Lívía

Tóth Edit

LÉGY LÁMPÁS!

A KOLLÉGIUMI DIÁKTÁRSÁK BÚCSÚZNAK A VÉGZŐSÖKTŐL

„Elmegyek, elmegyek, hosszú útra megyek” – énekeltétek nekünk, miközben utoljára végimentetek a jól ismert úton. Tekintetetek ismert arcokat keresett, melyből biztatás, mosoly, szeretet sugárzott felétek. Búcsúzni mindig nehéz. Elválni valamitől, valakitől, aki fontos volt számotokra - szomorúságot jelent. Életre szóló barátságok szövődtek e falak között. A 4 illetve 6 év alatt olyan sok minden történt veletek. Voltak olyanok, amelyek már feledésbe merültek, de olyanok is, amelyek egész életetekre hatással lesznek. Vegyes érzelmek kavarnak bennetek a könnyes búcsú és az előttetek álló kihívások izgalma miatt. Mert bár eltelt életeteknek egy szép korszaka, a megmértetés ezután következik: érettségi, az olyan sokat jelentő felvételi majd a munkahelyteremtés küzdelme. De jönnek még sikerek, szerelmek, család, gyermekáldás örömei, hivatásokkal járó eredmények. De tudjátok, érzitek, hogy lesznek buktatók, nehézségek, amiket le kell küzdenetek. Érnek majd csalódások is. Az élet erről szól. Hogyan élitek meg ezeket?

Bár szüleitek, barátaitok, diáktársaitok, nevelőtanáraitok igyekeztek segítséget nyújtani, eddig viszonylag zárt világban éltetek. Ebből kikerülve érezhetitek majd magatokat sokszor erőtlennek, bizonytalannak, elveszettnek. Ne feledjétek, van egy kéz, amelyik mindig kész felétek nyúlni, hozzátok lehajolni, nektek erőt adni. Ő Jézus, Isten Fia, aki előtt nincs lehetetlen, aki számára nagyon fontosak vagytok! Engedjétek be a szívetekbe és lesz erő a bajban, letörli könnyeiteket, mosolyt varázsol arcotokra. Éljétek át ezt az örömet, nap mint nap! Én az alsóbb évesek nevében a következő gondolatot ajánlom figyelmetekbe:

„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít”/Fil4:13./

Mi, akik itt maradunk még egy ideig, igen nagy szeretettel gondolunk rátok. Falakat döngető jó kedvetekre, mindenén áthatoló hangos nevetésekre, melyből sokszor nekünk is jó kedvünk tá-

madt. Fordítsd arcodat a nap felé, akkor az árnyékok mögéd kerülnek - tartja a közmondás. Jó tanács ez az élethez. Ha optimistán álltok a feladatok elé, elsősorban a jó dolgokat veszitek észre. Az az ember, aki mindig az élet árnyoldalait látja, sosem lesz elégedett. Vegyétek észre a titeket körülvevő világ szépségeit! Ne mulasszátok el soha észrevenni a szépet!

A szépség Isten ujjlenyomata.

Mindennap történnek majd veletek olyan dolgok, amelyek örömmel töltenek el! Lássátok meg azokat!

A Nap értetek, nektek süt és ha elfárad, kezd a Hold sütni és ezután kigyúlnak a csillagok.

Legyetek erősek és kitartóak! Tartsátok nyitva a szemeteket és elméteket!

Ne hallgassatok hamis prófétákra, kik a szabadelvűség hangos szavával a szabadságot, az igénytelenséget kínálják nektek! Ne vakítson el a harácsolás dicstelen fénye! Ne adjátok el magatokat, lelketeket, erőtöket, akaratotokat, gondolataitokat! Ne süllyedjete le a szolgaság, szolgálkúség hitvány mocsarába! Tudjátok megkülönböztetni az igazat a hamistól, az értéket az értéktelentől! Merjete kiállni az igazságért, magatok és mások igazáért!

Boldogok, akik tudnak elhallgatni és meghallgatni, mert sok barátot kapnak ajándékba és nem lesznek magányosak.

Legyetek szélvészek, melyek kisöprik az értéktelent és tisztává, látóvá teszik a tekinteteket! Légy lámpás, mert ti tudjátok, mi az igazság, mert nektek van erős váratok, Istenetek! Angelus szerzetes szavával búcsúzom tőletek: „Szeress! Szeretni munka, ne csupán szeressetek, legyetek mint Urunk maga a szeretet!”

Búcsúzunk tőletek! Isten velünk, viszontlátásra! Kedves Diáktársaink!

Kovács Ilona
diákpresbitérium elnöke

BÚCSÚ A TÓTH PÁL DIÁKOTTHONTÓL

**Tisztelt Igazgató úr,
Zoli bácsi, kedves nevelőtanáraink, kedves diákok!**

Tavaly ilyenkor még örültünk, hogy itt a nyár, a szabadság, a gondtalan pihenés időszaka... Tudtuk, ősszel visszajöhetünk, s mindent folytathatunk tovább.

Ma viszont szorongó, fájdalmas érzés kering legbelül. A búcsúzás, az utolsó együtt töltött pillanatok érzése, mely oly nehéz. Elérkezett a pillanat, amikor végleg búcsút kell vennünk, kedves iskolánktól és kollégiumunktól, mely az évek során második otthonunkká vált, melynek falai közt sok-sok kellemes percet tölthettünk, kicsit felnőtünk, érettebbek lettünk a hat illetve négy

hálóját, úgy szövögettük itt a barátság szálait. Most mégis elválnak útjaink. Remélem, hogy a kollégiumban szövődött barátságok nem szakadnak majd meg az elválás pillanatában, hanem egy életen át megmaradnak.

Tisztelt Tanáraink!

Mindannyiunk nevében szeretnénk köszönetet mondani áldozatos munkájukért, mellyel a mai napig egyengették útjainkat, Zoli bácsinak, tanárainknak és nevelőtanárainknak, hogy megtanították nekünk felismerni és értékelni a szépet, akarni a jót, az igazat. Velünk örültek sikereink-

év alatt. Emlékeztek-e még arra a napra, mikor először beköltöztünk ide? Elengedtük szüleink kezét, hogy megfogjuk egymásét. Mint a pók a

nek és bátorítottak bennünket, ha elcsüggedtünk.

Megtanultuk azt is, hogy a tisztességes emberi magatartáshoz a mások iránti tiszteletet, egymás

kölcsönös megbecsülése is hozzátartozik. Reméljük, hogy tanácsért ezentúl is bizalommal fordulhatunk önökhöz. És kérem, feledjék el a diákcsínyeket, gondoljanak ránk mindig szeretettel, mert mi is így fogunk emlékezni önökre.

Igaz, nincsenek itt kedves Szüleink, de mégis meg szeretném köszönni szerető gondoskodásukat, hisz ők is azért fáradoznak, hogy nekünk boldog jövőt biztosítsanak. És szerezzünk nekik ezentúl is sok örömet azzal, hogy megálljuk helyünket az életben.

És végül, de nem utolsó sorban, kedves harmadikos diákok!

Búcsúzunk tőletek! Kívánjuk, hogy teljesüljön minden vágyatok, kitűzött célotok, és soha ne adjátok fel, ne csüggedjete el, ha valamilyen kudarc is ér titeket, álljatok talpra, és fogadjátok el

a segítő baráti kezeket, ne utasítsátok vissza nevelőtanáraitok szerető gondoskodását sem.

Hamar elszaladt ez a pár év, nem is gondoltuk volna, hogy ilyen hirtelen véget ér!

Eljött az idő, hogy elbúcsúzzunk, hisz vár minket a nagyvilág. Ez a békés, boldog, felejthetetlen négy illetve hat esztendő elszállt, vissza sohasem jó, mert az idő kerekét nem lehet visszaforgatni, de hiszem, hogy mindenki megőrzi szívében az együtt töltött, szép emlékeket.

És most kérek, felejtsetek el a könnyeket, ne sírjatok, mert a költő szavaival élve:

„Mindennap megszűnik valami, amiért szomorkodunk, de mindennap születik valami olyan amiért érdemes élni és lelkesedni!”

Iván Katalin és Bartha Csongor

Felelős szerkesztők:

Barócsi Angéla

Kardos Katalin

Felelős kiadó:

Ábrám Tibor

A szerkesztőség címe:

3530 Miskolc

Kálvin u. 2.

REFLEKTOR

JABLONKAI JUDIT - JENEY OSILLA 93

2